

DOKUNAN ŞİİRLER-4-

Tayyib ATMACA

Her okur/yazarın -özellikle kiracı ya da memursa- evinin salonunda ya da çocuk odasında bulunan kitaplığı eşinin/çocuklarının mayınlı alanı gibidir. Ev taşırken kendisinin, temizlik yapılırken eşinin ve çocukların kakınçlamadan yapamadığı işler arasındadır.

Okur/yazara göre herşeyin “tengi terazi” olduğu kitaplık düzeni, evdeki hane halkları tarafından en dağınık odadır. Bazen kitaplığın tozu alınırken masanın üzerinde ya da kitaplığın ön raflarında rastgele duran kitaplar itina ile diğer kitapların arasına yerleştirildiğinde araki okumak için göz önünde bulundurduğın kitaba ulaşsın.

Bir kitabı okumadan kitaplığa yerleştirdiyse o kitabı zincire vurmuşsunuz demektir. Okumadan kitaplığa yerleştirdiğiniz kitaba ancak bir rastlantı sonucu ulaşabilirsiniz. Okuyup üzerinde durmaya çalışacağım bu şiir kitapları da kitaplığı tekrar düzenlerken keşfettiğim. Oysa okur/yazar kitapları tasnif ederek raflara yerleştirir, aynı yazarın kitaplarını yan yana koyar aradığı kitabı da burada bulur. İşte *Aşkın Yüzleri*¹ kitabı da yerinde olmaması gereken bir yerde çıkarak yeni kitaplar arasına girdi.

Erdal Noyan iyi bir hukukçu. Onlarca hukuk kitabı var onun kadri kıymeti avukatlara kalsın.

Edebiyat çevresinde her yerde görünmeyen az öz ve seçici davranan, her dergide yazmayan ancak ünsiyet kurduğu bazı dergilerde görünüp yazmayı sürdüren bir şair/yazar.

Şiir üzerine yazılarını *Gülü Direnleriyle Sevmek*, isimli kitapta toplamıştı. *Mavi Muhacir* şiir kitabından sonra *Göç Vakitleri*, *Ansızın Sonrası*, *Öteki Osmanlı*, deneme kitaplarını yayınladı. *Aşkın Yüzleri* ise son kitabı. Bu kitapta bize dokunan şiirlerden bahsedeceğiz.

Aşk Hiçbiri, şiirinde aşkın kısa tanımını şöyle yapar şair.

*Yalan mı, doğru mu veya karışım
Başı ya da sonu kum fırtınası
Var sayılan yokluğunda
Devamlı serap*

.....
*Aşırı kalabalıkta yalnız
Yere kapanmak düz yolda
hızlı nefes almak alamıyor sanarak
Neler yapabildiğin, yapamadığın. (s.6)*

Noyan'ın hukukçu olduğunu söylemiştik. Şiir biraz da yaşadığınız hayatın çığırlarından dünyaya açılan yollar gibidir. Bir kaç yıldır adını sıklıkla duyduğumuz şairin görev yaptığı zamanlarda yöre insanının maişetini kaçakçılıkla kazandığını ve bu kazancın acılarına bizzat şahit olur. Tıpkı yıllar önce Ülkü Tamer'in yazdığı *Memik Oğlan* ağdını Lütfü Livaneli'nin sesinden dinleyen ve Memik Oğlan'ın hazin öyküsü yıllardır dillerde mırıldanıp durdukça *kelimeler kanıyor'sa yarayı*. Yara sahiplerinin nesli tükeninceye kadar *Memik Oğlanlar* unutulmayacak. Erdal Noyan da tıpkı Ülkü Tamer gibi işte bu acıları şiiriyle gelecek nesillere aktararak şöyle resmeder:

*Esendere'de dere, dere de at ölüsü
Bir kaçakçı sınırı zorluyor
Kayalar kar suyunda bastırılmış ateşini
Hayat kendi rolünü oynuyor
Esendere'de dere, dere de at ölüsü*

.....
*Pusular kuruluyor yolumuza
Deryalar türküsünü sevse de Rubarişin
Dağlıca'dan getirilen gül solmuş
Açmaya niyeti yok Verangöz lâlesinin
Pusular kuruluyor yolumuzza (s.10)*

¹ Erdal Noyan, *Aşkın Yüzleri*, Roza Yayınları, İstanbul 2014.

Erdal Noyan'ın şiirleri ilk okunuşta devrik dizelerden oluşan bir şiir imajı verse de şiiri yavaş yavaş kendi şiiriniz gibi dikkatli okumadıkça şiirin derinliğine vakıf olamazsınız. Şiirlerinde bir başka şairin parmak izlerine rastlayan dize ya da şiir kokusu bulamazsınız. Erdal Noyan'ın kendi üslubunu oluşturan bir şair olduğunu ancak şiirlerini okuduğunuzda fark edersiniz. Her ne kadar da kıyıda köşede kalmış bir şair gibi dursa da durduğu yeri bilen bir şairdir aynı zamanda.

*Giderim ve yokluğum yaşatır beni
Bir ağrı yerleşir yüreğine
Böler yalnızlığını ismin
Kalır hatıra bizden kırıp döktüklerimiz
Bizi de söyler türküler*

.....
*Giderim ve yokluğum yaşatır seni
Ağlayabilirsin ve bu yüzden
Dağıldığının yerde bütünlenirsin
Sökersin beni gönlünden
Bizi hatırlamazsın bir daha. (s.18)*

*Bir Gidişe Şiir'*ini nesirleştirelim bakalım nasıl bir anlatım ortaya çıkacak.

Her gün batarken bir hüznün çöker insanın yüreğine -hele de insan biraz yaşlanmaya başladıysa- ne var ne yok, sorusuna karşılık mecburin iyiyim cevabı gibi, seni sıkı bir hayat var ama mecburen bu hayatı yaşamak zorundasınız. Zamanı gelince hüznün de, şehir de o mekansız dilber de o şehirdeden geçip gidecektir ama şehirde rehin kalan bir yürek var. Siz deyin âşığın yüreği, ben deyim maşuğun.

*Akşamüstüdür sende hüznün
Kaygan sevmelerin misafiri
Dar elbise seri sonu
Mecburen giyindiğin*

*Zamanı gelince gidersin sende
Sayısız vehimle mühürlenir şehir
O mekânsız dilbere
Rehin kalır yüreğin. (s.19)*

Cep telefonlarımızda birinci ve ikinci derecede aramadıklarımızın yanı sıra bir sürü arkadaşımızın telefonu kayıtlıdır. Uzun yıllar aranmadığımız/aramadığımız dostları silmek aklımıza gelmez ama ikide bir elimiz telefona gidip aramak istediğimiz halde aramadığımız çok özel bir dostumuz olur. Her telefonu elimize aldığımızda o aklımıza düştüğü için telefonunu silip aramadan aklımızda tutmaktan başka bir şey yapamayız. Bu tür insanlar telefonda silinir ama gönlümüzden asla silinmez. Yüreğinden silmesini bilenlere aşk olsun.

*Resimlerini sildim cep telefonumdan
Biliyorum çocukçaydı ama rahatladım
Yüreğimden silmeyi bilmiyorum henüz
Bu yüzden yüreğimi silmeyi deniyorum bazen (s.24)*

Erdal Noyan'ın bize dokunan şiirleri elbette bu kadar değil. Okurken altını çizdiklerim buraya aldıklarımın daha fazla. Keşke bu kitabı ilk aldığım günlerde okusaydım.

Elime aldığım kitabı okumadan kitaplığa koymamayı geçte olsa öğrendim.
Hece şiirini de bilen Erdal Noyan'ın iki dizesiyle şiirlerine selam duruyorum.

*Gözlerime tedbiren kalbini göster önce
Sonra boya beyaza siyahımı görünce (s.31)*